

Jmenuji se Jana a můj manžel Jiří. Jsme klasickým příkladem toho, že cesty Páně jsou nevyzpytatelné. Oba pocházíme z venkova, ale z úplně rozdílného prostředí. Já jsem z tradiční křesťanské rodiny, kde se chodilo pravidelně každou neděli do kostela. Nic se nevysvětlovalo, všechno bylo tak nějak dané. Důvěřovat Bohu a modlit se, mě naučila babička. Jirkova rodina byla taková správná socialistická. Důležité je mít se dobře a moc nevyčínat. Bůh nás nezajímá. Pokřtěný sice byl, ale jenom proto, že to chtěla babička.

Když se naše cesty spojily, nastěhovali jsme se do malé vesničky v podhůří Šumavy. V malém kostelíku sloužil mše svaté staříčkový kněz bratr kapucín. Obdivovala jsem jeho skromnost, obětavost a pokoru. Byl to on, kdo křtil naši dcerku. Zanedlouho jsme se stěhovali do jiné vesnice a ztratili jsme s tímto knězem kontakt.

Uplynulo několik let a znovu sehrál v naší rodině důležitou roli bratr kapucín. Tentokrát energický a plný života, ale opět velice obětavý. Náš syn chodil do čtvrté třídy a ve škole, kam chodil, se v tu dobu nevyučovalo náboženství. Nebyl nikdo, kdo by syna připravil na první svaté přijímání. Často jsme v neděli jezdili k mým rodičům a tam také chodili na mše svaté. Dost často sloužil tyto mše bratr kapucín, který bydlel v klášteře v nedalekém městečku. Poprosila jsem tedy jeho, jestli by syna nepřipravil a on s tím souhlasil. Dokonce se nabídl, že bude jezdit každý týden k nám domů. Měl jen jednu podmínku, aby byla přítomna celá rodina. Měla jsem trochu strach, co tomu řekne Jirka, protože v tu dobu mu víra ještě nic neříkala. On ale souhlasil a začal krásný, necelý rok přípravy. Do dneška nevím, jestli ta příprava nebyla víc pro Jirku než pro syna. Ze začátku dost nedůvěřivý manžel se začal na návštěvy bratra těšit, a když měl syn po prvním svatém přijímání, bylo nám trochu líto, že návštěvy skončily. Bratr kapucín se se mnou rozloučil slovy: „Tady jsem ještě neskončil.“ Bohužel odešel jinam a zas pomalu plynul čas. Do kostela sice chodila celá naše rodina, ale vím, že pro Jirku to byla taková povinnost, abych já moc nebrblala. Mlčela jsem a o to víc se za něj modlila.

Uběhlo dalších pět let a do života naší rodiny opět vstoupili kapucíni. Naše děti začaly chodit na spolčo, které se scházelo v klášteře. Bylo hezké pozorovat, jak je pro ně toto společenství důležité. V tu dobu jsme se přestěhovali z bytu do domku a konečně jsem mohla vyndat do knihovny knížky, které byly roky zavřené v krabicích od banánů. Našla jsem mezi nimi i životopis svatého Františka z Assisi. Úplně si říkal o přečtení. Hned jsem se do toho pustila. Od dětí jsme ještě dostali Spisy sv. Františka a sv. Kláry a Legendy o sv. Františkovi a dokonce se mi do rukou dostala i Historie řádu kapucínů v Čechách. To už jsem od dětí věděla, že se v klášteře scházejí františkánští terciáři. Tenkrát jsem si pomyslela, jak by bylo krásné, kdyby celá naše rodina patřila do té františkánské. Ve skutečnosti mi to připadalo dost nepravděpodobné. S Jirkou jsem o duchovních věcech moc mluvit nemohla, ale přesto to byly tři krásné roky, protože o to víc jsme si rozuměli s dětmi. Pak se ale naše děti zamilovaly a najednou bylo všechno jinak. Už dva roky se v nich všechno pere. Dost mě bolí, jak se teď chovají a co jsou jejich priority. Ty dva roky, ale nejsou jenom špatné, ba právě naopak. Věta: „Tady jsem ještě neskončil“, se začala viditelně naplňovat. Když Jirka viděl, jak se děti změnily a že se za ně modlím, začal se modlit se mnou. A loňský rok byl pro nás opravdu rokem Milosrdenství. Jirka v půstu přistoupil poprvé ke svátosti smíření a ke svatému přijímání. Seznámili jsme se s terciáři, kteří nás pozvali mezi sebe a v listopadu jsme byli přijati do kandidatury SFR.

Jsme moc rádi, že můžeme být s manželem součástí Františkánské rodiny. A děti?
Věřím, že věta: „Tady jsem ještě neskončil“, platí i pro ně.

Jana a Jiří Sýkorovi